

skelsbehandlende krav tilbage. Hvis dette mislykkes må AF i den konkrete situation ikke formidle arbejdskraft i henhold til den konkrete jobordre, hvilket den foresatte meddeler arbejdsgiveren med angivelse af begrundelse herfor.

Sammen med Arbejdsmarkedsstyrelsens tidligere initiativ, som indebærer en registrering af de tilfælde, hvor AF afbryder samarbejdet med en arbejdsgiver, der stiller forskelsbehandlende krav, øget efteruddannelse med videre forventer jeg, at alle medarbejdere i AF fremover handler i overensstemmelse med de gældende retningslinjer.

Spm. nr. S 2790

Til socialministeren (24/5 2000) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at begrebet »kortvarig skade« i arbejdsskadelovgivningen er uklart defineret, og at Arbejdsskadestyrelsens praksis er baseret på styrelsens egen fortolkning af varigheden og af inden for hvilket tidsrum, den skadelige påvirkning skal være for at kunne betegnes som en kortvarig skade?«

Begrundelse

Spørgeren m.fl. støder ofte ind i eksempler på personer, som i forbindelse med deres arbejde kommer til skade pga. en kortvarig skadelig påvirkning. Men lige så ofte anerkendes disse skader ikke i Arbejdsskadestyrelsen, fordi lovgivningen kun dækker den slags skader i et meget begrænset omfang. Der er efter spørgerens mening et åbent hul i lovgivningen mellem de langvarigt skadelige påvirkninger og arbejdsulykker/pludseligt opståede skader. Spørgeren kan bl.a. henvise til en artikel i SiD, Fagbladet nr. 10 2000, side 36-37, hvoraf det fremgår, at Arbejdsskadestyrelsen afviser den pågældende sag, fordi belastningen ikke har varet længe nok til, at det kan være en kortvarig skade og henviser til en praksis på mellem tre og fire timer.

Svar (13/ 6 2000)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen): Arbejdsskadebegrebet »kortvarig skadelig påvirkning« er defineret i lov om sikring mod følger af arbejdsskade § 9, nr. 2. Begrebet omfatter efter sin ordlyd: »skadelige påvirkning af højst 5 dages varighed, der skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår«.

Der er således i loven klart defineret en øvre tidsmæssig grænse for en kortvarig skadelig påvirkning.

Den nedre tidsmæssige grænse er derimod ikke defineret i loven, men udviklet i praksis.

Det er den altovervejende hovedregel, at påvirkningen skal have varet 3-4 timer for at kunne falde ind under § 9, nr. 2.

Denne praksis er tiltrådt af domstolene.

I Højesteretsdom af 24. marts 1999

(U99.1025H) fastslog Højesteret således, at en påvirkning på 45 minutter ikke er tilstrækkelig til at falde ind under § 9, nr. 2, idet Højesteret tiltrådte Østre Landsrets afvisning. Landsrettens bemærkninger vedrørende kortvarig skadelig påvirkning lød: »Allerede fordi påvirkningen ikke oversteg 45 minutter, findes betingelsen i § 9, nr. 2, om påvirkningens varighed ikke at være opfyldt«.

Den fremtidige afgrænsning af begrebet »kortvarig skadelig påvirkning« indgår i overvejelserne i Arbejdsskadeudvalget, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 2791.

Spm. nr. S 2791

Til socialministeren (24/5 2000) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Vil ministeren orientere om arbejdet i Arbejdsskadesudvalget, herunder oplyse, om der er udsigt til en revision af arbejdsskadeslovgivningens sikring af ansatte, som kommer ud for en skade, der hverken kan betegnes som en langvarig, skadelig påvirkning eller en arbejdsulykke?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 2790.